04/07/2021

Κύπρος: Μνημόσυνα Αρχιεπισκόπου Κυπριανού και ηρώων 9ης Ιουλίου ’21 σε βαρύ κλίμα

Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Κύπρου

Με αισθήματα αφενός λύπης και αθυμίας ένεκα των συνεχιζόμενων πυρκαγιών, που είναι ακόμη ενεργές σε κατοικημένες περιοχές του νησιού, και αφετέρου δέους και σεβασμού προς τους ήρωες, που ενθυμείται και τιμά η ημικατεχόμενη Κύπρος κάθε Ιούλιο, τέλεσε σήμερα Κυριακή 4 Ιουλίου 2021, τη Θεία Λειτουργία ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Κύπρου κ.κ. Χρυσόστομος, περιστοιχούμενος από τον Επίσκοπο Μεσαορίας κ. Γρηγόριο και κληρικούς της ενορίας και της Ιεράς Αρχιεπισκοπής, στον μοναδικής ιστορικής αξίας και παράδοσης Ιερό Ναό Παναγίας

ΚΥΡΙΟΣ

Ο ναός της Παναγίας της Χρυσελεούσης κτίστηκε στα κατάλοιπα μιας παλαιότερης εκκλησίας του 13ου αιώνα. Ο νέος ναός οικοδομήθηκε, σύμφωνα και με επιγραφή που βρίσκεται στη βόρεια είσοδο του ναού, την περίοδο 1756-1821, από τον εθνομάρτυρα Αρχιεπίσκοπο Κύπρου Κυπριανό, του οποίου τελείται σήμερα σε όλους τους Ναούς της Κύπρου το ιερό μνημόσυνο. Η αρχική εκκλησία, τμήμα της οποίας μαζί με τον τρούλλο σώζεται πίσω από το εικονοστάσιο τής σημερινής εκκλησίας, ανήκει σ' ένα εξαιρετικά σπάνιο στην Κύπρο αρχιτεκτονικό τύπο, τον τρίκογχο ή τετράκογχο. Στο κέντρο του τρούλλου εικονίζεται ο Χριστός ολόσωμος, μέσα σε τόξο ίριδος, να κάθεται σε τόξο του στερεώματος. Πρόκειται για το μοναδικό παράδειγμα ολόσωμου Παντοκράτορα σε τρούλλο στην Κύπρο.

Κατά τη διάρκεια τής Θείας Λειτουργίας, ο Μακαριώτατος κήρυξε τον Θείο λόγο και αναφέρθηκε στη σημερινή ευαγγελική περικοπή, σύμφωνα με την οποία ο Κύριος καλεί οριστικά να Τον ακολουθήσουν οι πρώτοι τέσσερις μαθητές Του· Πέτρος και Ανδρέας αλλά και Ιάκωβος και Ιωάννης.

«***Ακούσαμε τον ιερό Ευαγγελιστή να μας περιγράφει τον τρόπο με τον οποίο κάλεσε τους πρώτους μαθητές ο Χριστός μας. Ενώ περπατούσε πάρα την θάλασσα της Τιβεριάδος, έκανε την κλήση των πρώτων δύο μαθητών Του, οι οποίοι έμελλε να γίνουν αλιείς ανθρώπων. Κι εκείνοι ευθύς αφέντες τα δίκτυα ακολούθησαν. Και έπειτα, οι υιοί του Ζεβεδαίου το ίδιο· άφησαν το πλοίο και τον πατέρα τους και ακολούθησαν***

.

Αρχικά φαίνεται παράδοξο σε μας το γεγονός, να εγκαταλείπουν τα πάντα, ακόμη και τον πατέρα τους, χωρίς συζήτηση. Αυτό συνέβη, διότι υπήρξαν μαθητές τού Προδρόμου Ιωάννη, κι είχαν μυηθεί απ' αυτόν, ώστε ήδη γνώριζαν τον Χριστό και περίμεναν την ώρα που θα τους καλούσε ο Κύριος. Κι ήσαν πανέτοιμοι να αφήσουν φίλους, συγγενείς και γνωστούς για να ακολουθήσουν τον Μεσσία. Γνώριζαν ότι αυτός ήταν Εκείνος που έδωσε τον Νόμο στον Μωυσή, Αυτός που προκατήγγειλαν οι προφήτες. Και αισθάνονταν ότι έπρεπε να δώσουν τον εαυτό τους ολόκληρο.

Αδελφοί μου, για να επιτύχει ο άνθρωπος τον αγιασμό, πρέπει να δοθεί στον Θεό ολοκληρωτικά. Αν το κάνει μόνο για επίδειξη, για να ευχαριστήσει ορισμένους ανθρώπους και να εντυπωσιάσει, για το «show» όπως λέμε στην καθομιλουμένη, ειδικά όσο αφορά τα πνευματικά, στο τέλος δεν πετυχαίνει τίποτα, διότι ο Θεός δεν εμπαίζεται! Κι αν ακόμη εκκλησιάζεσαι κάθε μέρα, αν κοινωνάς κάθε μέρα, αν κάνεις μετάνοιες, εν τούτοις δεν αγαπάς τους συνανθρώπους σου, δεν σέβεσαι τους μεγαλύτερους σου, τότε δεν ωφελείσαι καθόλου*.***

Αν δεν αγαπήσουμε τον άνθρωπο, τον ελάχιστο άνθρωπο που έχει απορρίψει η κοινωνία, «οὐδέν ἐποιήσαμεν». Πρέπει να κοσμούμε τον εαυτό μας με τις γνήσιες αρετές τής αγάπης, της συγχωρητικότητας, της υπομονής, αλλιώς θα αποτύχουμε. Έτσι έπρατταν οι απόστολοι. Είχαν αγάπη, πνεύμα θυσίας και ευσπλαχνίας, κι αυτοί πρέπει να είναι το παράδειγμά μας. Θα πράττουμε ασφαλώς κι όσα αφορά τα υλικά, διότι χρειάζονται, όχι όμως στον βαθμό να μας κυριεύουν ώστε να χάνουμε την σωτηρία μας. Εύχομαι το παράδειγμα των τεσσάρων πρώτων αποστόλων να γίνει για όλους μας υπόδειγμα ζωής, ώστε να αξιωθούμε της ουράνιας πολιτείας τού Κυρίου».

Λίγο πριν το τέλος της Θείας Λειτουργίας, ο Μακαριώτατος τέλεσε τα μνημόσυνα «των Εθνο-μαρ-τύ-ρων της 9ης Ιου-λί-ου 1821, ήτοι του Αρ-χι-ε-πι-σκό-που Κύ-πρου Κυ-πρι-α-νού, των Μη-τρο-πο-λι-τών Πά-φου Χρυ-σάν-θου, Κι-τί-ου Με-λε-τί-ου και Κυ-ρη-νεί-ας Λαυ-ρε-ντί-ου και των λοι-πών κλη-ρι-κών και λαϊ-κών οἵ-τι-νες ἐ-φο-νεύ-θη-σαν ὑ-πό τῶν Τούρ-κων ἀ-πό τῆς 9ης – 14ης Ἰ-ου-λί-ου 1821». Επιμνημόσυνο λόγο εκφώνησε ο Δήμαρχος Στροβόλου κ. Ανδρέας Παπαχαραλάμπους.

Μετά την απόλυση, τελέστηκε τρισάγιο στο προαύλιο του Ναού, ενώπιον τής προτομής του Εθνομάρτυρος Αρχιεπισκόπου Κυπριανού και ακολούθησε κατάθεση στεφάνων

. Κατέθεσαν στεφάνια εκπρόσωποι της πολιτικής, στρατιωτικής και πολιτειακής ηγεσίας καθώς και τοπικοί φορείς τού Στροβόλου.

Ακολουθεί ο επιμνημόσυνος λόγος του Δημάρχου Στροβόλου, κ. Ανδρέα Παπαχαραλάμπους:

Μακαριότατε,

Σεβαστό Ιερατείο,

Κυρίες και κύριοι,

Ύψιστη περιποιεί τιμή για για το πρόσωπό μου να αποτολμήσω να εκφωνήσω επιμνημόσυνο λόγο, εδώ στον Ιερό Ναό Παναγιάς Χρυσελεούσης Στροβόλου, για τον Αρχιεπίσκοπο Κύπρου Κυπριανό. Έναν Αρχιεπίσκοπο, που έγινε σύμβολο

ηρωισμού και αντίστασης για όλο τον Ελληνισμό, που με το πνευματικό του ανάστημα, το πατριωτικό του φρόνημα και τη μαρτυρική του θυσία, ξυπνά συνειδήσεις και καλεί όλους εμάς σε πνευματική εγρήγορση.

Με ιδιαίτερη χαρά καλωσορίζω και ευχαριστώ τον Μακαριότατο Αρχιεπίσκοπο Κύπρου Χρυσόστομο τον Β, που προΐσταται του μνημοσύνου του αειμνήστου προκατόχου Αυτού και αναδεικνύεται, με τη χάρη του Θεού, σε άξιο συνεχιστή του εκκλησιαστικού, του εθνικού και του κοινωνικού έργου του Αρχιεπισκόπου Κυπριανού και άλλων εκλεκτών προκατόχων του.

Η τιμή και η ευλογία είναι δική μας, Μακαριότατε, να είστε μαζί μας και να μας αγιάζετε αυτή την ιστορική ημέρα, ιδιαίτερα εφέτος που έχουμε την επέτειο των 200 ετών της Εθνικής Παλιγγενεσίας (1821-2021).

Γνωρίζουμε την αγάπη σας για την Εκκλησία, την πατρίδα και το λαό μας. Άλλωστε το έχετε αποδείξει έμπρακτα καθόλη τη διάρκεια της πορείας σας μέσα στην Εκκλησία, ιδιαίτερα τα τελευταία 15 έτη, που με τη χάρη του Θεού πηδαλιουχείτε την Αποστολική Εκκλησία της Κύπρου, ότι γνώμονας των ενεργειών και αποφάσεών σας είναι η αγάπη και η μέριμνά σας για την Εκκλησία, την πρόοδο και ευημερία του λαού μας στη γη των πατέρων μας.

Ο Αρχιεπίσκοπος Κυπριανός γεννημένος στο Στρόβολο το 1756, εισήλθε από πολύ νεαρή ηλικία ως δόκιμος μοναχός στην Ιερά Βασιλική και Σταυροπηγιακή Μονή Μαχαιρά, φοίτησε στο Ελληνικό Σχολείο της Μονής. Ως μοναχός και κατόπιν ως Αρχιεπίσκοπος, ο Κυπριανός φρόντισε ιδιαίτερα τα της Μονής και τα του Στροβόλου, της γενέτειράς του.

Το 1783 στάληκε από τη Μονή του στη Μολδοβλαχία, για διεξαγωγή εράνου υπέρ της Μονής. Εκεί χειροτονήθηκε πρεσβύτερος. Κατά τα 19 χρόνια της γόνιμης παιδευτικής και ιερατικής εμπειρίας του στη Μολδοβλαχία, φρόντισε για την ανώτερη μόρφωσή του, σπουδάζοντας θεολογία και φιλολογία στην Ελληνική Σχολή του Ιασίου της Μολδαβίας και προσπαθώντας παράλληλα να εξεύρει πόρους για τη Μονή του Μαχαιρά και για όλη την υπόδουλη πατρίδα του.

Επιστρέφοντας στην Κύπρο σε μια περίοδο χαλεπών καιρών για το νησί, σύντομα αναλαμβάνει Οικονόμος της Μονής Μαχαιρά και αργότερα Οικονόμος της Ιεράς Αρχιεπισκοπής. Μέσα στις συνθήκες που επικρατούσαν στην Αρχιεπισκοπή και γενικά στην Κύπρο, δεν θα αργήσουν να φανούν η μόρφωση, η διπλωματικότητα και οι ηγετικές του ικανότητες, καθώς και η αγάπη του για την Εκκλησία, γι’ αυτό το 1810 χειροτονείται επίσκοπος και την ίδια στιγμή αναδεικνύεται αμέσως

Πρωθιεράρχης της Εκκλησίας Κύπρου.

Ο Κυπριανός με το σθένος που τον διακρίνει και την αγάπη του για ανάληψη ευθυνών, με πίστη στην πρόνοια του Θεού, αμέσως αρχίζει το ποιμαντορικό του έργο, γνωρίζοντας τις συνθήκες, αλλά και τις ανάγκες του λαού του. Πάνω από όλα ο Κυπριανός καταξιώθηκε ως Ιεράρχης, πνευματικός πατέρας, που αγαπούσε την πατρίδα του και τα γράμματα, αναπτύσσοντας πλούσια θρησκευτική, εθνική και κοινωνική δράση.

Έδωσε έμφαση και επένδυσε στην παιδεία, αναγνωρίζοντας την ύψιστη σημασία της στη διαμόρφωση ολοκληρωμένων προσωπικοτήτων, ελεύθερων ανθρώπων και αληθινών πατριωτών, που η αγάπη τους για την πατρίδα πηγάζει μέσα από τη Γνώση. Διακαής πόθος του οι νέοι να καταρτίζονται με όλες τις αξίες της Ορθοδοξίας και του Ελληνισμού.

Το 1812 ίδρυσε και χρηματοδότησε την Ελληνική Σχολή στη Λευκωσία, το νυν Παγκύπριο Γυμνάσιο, και την Ελληνική Σχολή, αργότερα, στη Λεμεσό. Φρόντισε για την κινητοποίηση του πληθυσμού για την καταπολέμηση των ακρίδων που κατέστρεφαν τη γεωργική παραγωγή, καθώς και για την εξόφληση υπέρογκων χρεών της Ιεράς Αρχιεπισκοπής, που είχαν δημιουργηθεί λόγω της τουρκικής αυθαιρεσίας και αρπακτικότητας. Επίσης, αναδόμησε ναούς, όπως την Εκκλησία της Παναγίας Χρυσελεούσας, τον ιστορικό ναό που βρισκόμαστε σήμερα εδώ, και έκτισε εν κρυπτώ το μικρό εκκλησάκι του Αγίου Γεωργίου. Οι δύο αυτοί ναοί αποτελούν πολύτιμη ιστορική κληρονομιά, που οφείλουμε να διαφυλάξουμε και να αναδείξουμε ως κόρην οφθαλμού. Ως κόρην οφθαλμού οφείλουμε να διαφυλάξουμε και όλες τις μαρτυρίες για τη ζωή, το έργο και τον καθάριο λόγο του Αρχιεπισκόπου.

Μια από αυτές τις μαρτυρίες είναι αυτή του Άγγλου περιηγητή, John Carne, ο οποίος σε μια μόνο παράγραφο, τα λέει όλα:

«Τον ερωτήσανε μια μέρα γιατί, μπροστά στους κινδύνους που τον απειλούσανε δεν φρόντιζε να σωθεί φεύγοντας από το νησί. Όμως μας δήλωσε ότι ήταν αποφασισμένος να μείνει για να δώσει στον λαό του, ως το τέλος, όση προστασία μπορούσε και να χαθεί μαζί του».

Κυρίες και κύριοι,

Είναι γνωστό από διάφορες ιστορικές πηγές ότι τις ημέρες των σφαγών οι Τούρκοι άσκησαν πίεση στους συλληφθέντες για να εξομόσουν, με αποτέλεσμα τριάντα έξι από αυτούς να αρνηθούν τελικά τη χριστιανική τους πίστη και να σώσουν τη ζωή

τους. Αν ο Κυπριανός ακολουθούσε το παράδειγμά τους, τότε είναι αμφίβολο κατά πόσο θα εξακολουθούσε η Κύπρος να διατηρείται μέχρι σήμερα ελληνική και χριστιανική.

Αυτό ακριβώς επιδίωξαν οι Οθωμανοί και αν ο Αρχιεπίσκοπος και οι άλλοι θυσιασθέντες επίσκοποι και άλλοι κληρικοί είχαν αποδεχτεί, τότε αυτό θα οδηγούσε σχεδόν με βεβαιότητα στο μαζικό εξισλαμισμό και το σταδιακό εκτουρκισμό. Είναι χαρακτηριστικό το παράδειγμα των Χριστιανών της περιοχής του Οφ στον Πόντο, οι οποίοι τον 16ο αιώνα εξισλαμίστηκαν μαζικά, μετά που ο Επίσκοπός τους Αλέξανδρος ασπάστηκε το Ισλάμ.

Στις 9 Ιουλίου το 1821, ημέρα Σάββατο, μετά από εκείνη τη δραματική και εναγώνια νύχτα της προτεραίας Παρασκευής («νύχτας Παρασευκόνυκτας»), αποκεφαλίζονται οι μητροπολίτες Πάφου Χρύσανθος, Κιτίου Μελέτιος, Κυρηνείας Λαυρέντιος και ο Ηγούμενος Κύκκου Ιωσήφ. Ακολουθεί ο απαγχονισμός του Αρχιεπισκόπου Κυπριανού. Μαζί τους, σφαγιάστηκαν εκατοντάδες άλλοι κληρικοί και λαϊκοί (486), ο θάνατος των οποίων έντυσε στα μαύρα το λαό μας.

Για τον Αρχιεπίσκοπο Κυπριανό, τους τρεις Μητροπολίτες και τις εκατοντάδες άλλων κληρικών και λαϊκών που σφαγιάστηκαν από τους Τούρκους τον Ιούλιο του 1821, χρησιμοποιούμε τον όρο Εθνομάρτυρες, γιατί όλοι τους είχαν σαφή συνείδηση ότι οδηγούνταν στη θυσία-μαρτύριο, γιατί ήταν Έλληνες και η δύναμη που τους οδηγούσε στη θυσία εκπορευόταν κυρίως από τη φιλοπατρία τους, γιατί ανήκαν στο Έθνος των Ελλήνων, το οποίο σε κάποιες περιοχές είχε επαναστατήσει εναντίον της τουρκικής αυθαιρεσίας. Ασφαλώς, οι Εθνομάρτυρες ενδιαφέρονταν και για την πίστη τους και αρνήθηκαν να γίνουν μωαμεθανοί για να σωθούν.

Κοντά σ’ αυτούς, αλλά ξεχωριστή ομάδα, άγιοι της Εκκλησίας, οι Νεομάρτυρες, μεταξύ των οποίων και οι Κύπριοι άγιοι Γεώργιος, Μιχαήλ και Πολύδωρος. Αυτό που κίνησε τους Τούρκους να τους οδηγήσουν στο μαρτύριο ήταν η αφοσίωση των Νεομαρτύρων στην πίστη τους στον Ιησού Χριστό και η άρνησή τους να γίνουν μωαμεθανοί. Φυσικά, οι Νεομάρτυρες ήθελαν να παραμείνουν και Έλληνες.

Η θυσία του Εθνομάρτυρα Κυπριανού, φανερώνει τη διαχρονικότητα της Ρωμιοσύνης, τη δύναμη ψυχής ενός μικρού λαού, την επιμονή του να επιβιώσει παρά τις δύσκολες ιστορικές συγκυρίες. Αυτό ακριβώς αποτυπώνεται και στο κορυφαίο έργο του Βασίλη Μιχαηλίδη που εκφράζει αυτή τη ριζωμένη πεποίθηση στον ελληνισμό, την επιμονή του να επιβιώνει.

Η Ρωμιοσύνη εν φυλή συνότζιαιρη του κόσμου,

κανένας δεν εβρέθηκεν για να την ι-ξηλείψη,

κανένας, γιατί σιέπει την που τα ‘ψη ο Θεός μου.

Η Ρωμιοσύνη εν να χαθή, όντας ο κόσμος λείψει!

Είναι αυτό που καταθέτει και ο Κώστας Μόντης στους στίχους:

«Χρόνια σκλαβκιές ατέλειωτες – τον πάτσον τζιαί τον κλώτσον τους. Εμείς τζιαμαί: Ελιές τζιαί τερατσιές πάνω στον ρότσον τους!»

Οι απαγχονισμοί του Αρχιεπισκόπου Κυπριανού και οι εκτελέσεις που ακολούθησαν τον Ιούλιο του 1821 σκοπό είχαν να εκφοβίσουν του Κύπριους και να κάμψουν το αγωνιστικό πνεύμα. Ακριβώς το αντίθετο πέτυχαν, αφού οι θυσίες τους φούντωσαν την εθνική περηφάνια των Κυπρίων και ξεσήκωσαν το λαό μας.

Ελληνίδες και Έλληνες,

Μεγαλύτερη αναγνώριση του ήθους και του έργου του Αρχιεπισκόπου είναι η διατήρηση της μνήμης του αλώβητης στο χρόνο, μιας μνήμης που δημιουργεί ερεθίσματα για τις νέες γενιές, για αντίστοιχες συμπεριφορές και δράσεις μέσα στο γίγνεσθαι της ανθρώπινης ιστορίας.

Η ιστορική μνήμη ενισχύεται, όταν συνδυάζεται και με ευκαιρίες και προκλήσεις του παρόντος. Αυτή είναι η πρόκληση στην οποία καλούμαστε να ανταποκριθούμε, ως Δήμος Στροβόλου, μαζί με την Εκκλησιαστική Επιτροπή Παναγίας Χρυσελεούσας και πάντα, Μακαριότατε, με τις ευλογίες σας και τη συνεργασία μας μαζί Σας.

Αυτός ακριβώς είναι και ο στόχος του Έργου για την ανάπλαση του παραδοσιακού πυρήνα του Στροβόλου: να αναδείξει την ιστορική και θρησκευτική παράδοση του Δήμου μας, μέσω μιας σύγχρονης προσέγγισης, δημιουργώντας μια πόλη με πιο ανθρωποκεντρικό και βιώσιμο χαρακτήρα.

Σε αυτό το πλαίσιο περιλαμβάνεται και η δημιουργία Μουσείου για τον Εθνομάρτυρα Κυπριανό. Ο παράπλευρος αυτός χώρος ανακαινίζεται και διαμορφώνεται κατάλληλα, προκειμένου να εκτεθούν τα Ιερά Σκεύη, τα προσωπικά αντικείμενα, καθώς και εικόνες και έργα τέχνης που αφορούν το βίο και το έργο του Αρχιεπισκόπου Κυπριανού. Λόγοι αντικειμενικοί, τεχνικοί και ένεκα της πανδημίας του Κόβιτ-19 καθυστέρησαν την προώθηση του έργου. Θα είμαστε

έτοιμοι το φθινόπωρο για τα εγκαίνια.

Μακαριότατε,

Ως Ελληνισμός βιώνουμε και πάλι δύσκολες μέρες και είναι πρόδηλο πως χρειαζόμαστε ένα ξεκάθαρο όραμα. Δυστυχώς, η επεκτατική πολιτική της Τουρκίας εντείνεται ακόμη περισσότερο και αποδεικνύεται ότι η πολιτική των υποχωρήσεων και του κατευνασμού οδηγεί στην περαιτέρω αποθράσυνση της Τουρκίας τορπιλίζοντας τις προοπτικές για επίλυση του Κυπριακού. Οι προκλήσεις της Τουρκίας στα Βαρώσια και οι μεθοδεύσεις της για τον παράνομο εποικισμό της περίκλειστης πόλης προσπαθούν εκβιαστικά να δημιουργήσουν νέα τετελεσμένα και απομακρύνουν το ενδεχόμενο μίας σωστής και βιώσιμης λύσης στη βάση των ψηφισμάτων του ΟΗΕ.

Επιζητούμε μια λύση Ευρωπαϊκών προδιαγραφών, μια λύση χωρίς στρατεύματα κατοχής και εγγυήσεις, μια συμφωνία λύσης συνώνυμη της ειρήνης και της ασφάλειας. Δεν νοείται υποχώρηση ή υπαναχώρηση απο Ευρωπαϊκές αρχές και αξίες, απο τις διατάξεις του διεθνούς και του Ευρωπαϊκού δικαίου.

Για χρόνια πολλά παρακαλέσαμε, συγκατανεύσαμε, κάναμε συμβιβασμούς μεγάλους, ελπίσαμε σε ψηφίσματα και σε αφηρημένες αρχές. Για χρόνια περιφέραμε το δίκιο μας στους διαδρόμους των ξένων πρεσβειών και των μεγάλων διεθνών αρχών.

Εις μάτην.

Χρειάζεται σήμερα εμείς οι Έλληνες της Κύπρου, να μην λησμονούμε, αλλά διαρκώς να αντλούμε από τις αστείρευτες πηγές της Ελληνικής και Χριστιανικής μας καταγωγής. Είναι αναγκαίο να διδασκόμαστε από την ιστορία μας, ποιοί είμαστε και από πού ερχόμαστε. Χρειάζεται να οικοδομήσουμε ένα μέλλον που θα δικαιώνει τους ανθρώπους που πρόσφεραν σε όλους τους εθνικούς και κοινωνικούς αγώνες αυτού του τόπου. Δεν πρέπει να φοβόμαστε να υπερασπιστούμε την ταυτότητα και τις αξίες μας, ως Έλληνες και Χριστιανοί, όπως δεν φοβήθηκε ο Αρχιεπίσκοπός μας. Καλούμαστε να αγωνιστούμε υπέρ πίστεως και πατρίδος.

Με σωστή και μεθοδική διεκδίκηση, έχοντας σταθερό σύμμαχο την Ευρωπαϊκή Ένωση, και με την Ελλάδα χέρι-χέρι, ας χαράξουμε την εθνική μας στρατηγική που θα μας επιτρέψει να ελπίζουμε ξανά. Να ελπίζουμε ότι θα τελειώσει η ομηρία της σκλαβωμένης μας πατρίδας.

Θέλουμε τα παιδιά μας να αντλήσουν ισχυρά θετικά πρότυπα από την ιστορία μας,

θέλουμε τα παιδιά μας να μάθουν να αγαπούν τον τόπο, την παράδοσή μας, την εκκλησία, την πατρίδα, την ελευθερία.

Οφείλουμε να παραδεχτούμε πως τα μηνύματα απο τη θυσία του Αρχιεπισκόπου Κυπριανού δεν συνάδουν με την παρούσα κατάσταση που βιώνει ο τόπος μας. Αν θέλουμε να αναπαυθεί η ψυχή του, αν επιθυμούμε να είμαστε άξιοι απόγονοί του, οφείλουμε στα δικά μας παιδιά και στις μελλοντικές γενιές να κληροδοτήσουμε μια Κύπρο όπως αυτός την ονειρεύτηκε, μια Κύπρο απαλλαγμένη από τον Τουρκικό ζυγό.

Ας ξαναβρούμε τη χαμένη μας υπερηφάνεια. Ας παραδειγματιστούμε από το συμβολισμό της θυσίας του Εθνομάρτυρος και ας μην υποκύψουμε στους εκβιασμούς των δήθεν τελευταίων ευκαιριών.

Μακαριότατε,

Ελληνίδες, Έλληνες,

Ο απαγχονισμός του Αρχιεπισκόπου Κυπριανού στις 9 Ιουλίου 1821 στην πλατεία του, κατεχόμενου σήμερα, Σεραγίου του χάρισε το φωτοστέφανο του φιλόπατρη Εθνομάρτυρος.

Την ψυχή των μαρτύρων μας μόνον ο Κύριος μπορεί να την αναπαύσει. Εμείς όμως μπορούμε, λέγοντας αιωνία η μνήμη τους, να πράξουμε ό,τι πρέπει για να κρατήσουμε ζωντανά τα διδάγματα της θυσίας τους.

Έρχομαι να φέρω ξανά την παλιά εκείνη είδηση που ως παρακαταθήκη μας άφησε ο πρόγονός μας χρονικογράφος Λεόντιος Μαχαιράς, σε μιαν άλλη σκοτεινή εποχή σκλαβιάς και κατοχής, που έγραφε στα χρόνια της Φραγκοκρατίας, πριν ακόμη Τούρκου πόδι πατήσει στο νησί:

«ότι το νερόν πάγει και ο άμμος μεινίσκει, τουτέστιν οι ξένοι θέλουν πάγειν και οι τοπικοί θέλουν μείνειν»

ΑΥΤΟ ΑΚΡΙΒΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΙ, ΕΤΣΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ

Κι αυτό είναι ακριβώς που ακούγεται την ώρα που θα πούμε ΑΙΩΝΙΑ ΑΣ ΕΙΝΑΙ Η ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ Εθνομάρτυρα Αρχιεπισκόπου Κυπριανού, των Μητροπολιτών και άλλων κληρικών και προκρίτων που μαρτύρησαν το 1821. Αιωνία ας είναι η μνήμη.